

TOMI LINDBLOM

JARKKO AHOLA
MIES JA ÄÄNI

TOMI LINDBLOM

JARKKO AHOLA

MIES JA ÄÄNI

Kiitokset

Monet Jarkko Aholan fanit lähettivät kuviaan tätä kirjaa varten, ja jotkin niistä ovat päätyneet myös kirjan sivuille. Lämmin kiitos kaikille kuvia lähettäneille.



© Tomi Lindblom, Jarkko Ahola ja Minerva Kustannus Oy, 2021.

Ulkoasu: Taittopalvelu Yliveto Oy

Kannen kuva: Marek Sabogal

Kuvat: Kuvien oikeuksien haltijat mainittu kuvien yhteydessä.

ISBN 978-952-375-320-4

Painettu EU:ssa, Balto Print, 2021.

SISÄLLYS

Lukijalle	7
1. Sormi paketissa	11
2. Kahden paikkakunnan poika	14
3. Bändimaailma kutsuu	35
4. Varhaisia demoja	94
5. Teräsbetoni	100
6. Keikkameininkiä	167
7. Northern Kings	176
8. Euroviisut	183
9. Sooloilua	199
10. Teräsbetonin viimeinen albumi	207
11. Uusia kuvioita	219
12. Teräsbetonin paluu	225
13. Joulu toi jalometalleja	239
14. Raskasta Joulua	247

15. Kirkkoihin konsertoimaan	253
16. AHOLA	259
17. TV kutsuu	280
18. Kiertueita ja albumeita	297
19. Nelikymppinen	307
20. Arenan lavalle	314
21. Mä tuun sun luo	321
22. Elämäni biisi	329
23. Metallisydän	333
24. Peruutuksia, peruutuksia, peruutuksia	341
25. Ikävä	346
26. Mies kulissien takaa	351
27. Kohtalon sormi iski uudelleen	381
Diskografia	386
Henkilö- ja yhtyeluettelo	390



LUKIJALLE

Jarkko Aholan lauluääni maassamme on vertaansa vailla. Hänen monipuolisuutensa ulottuu hardrockin klassikoista joululauluihin ja iskelmistä virsiin. Hänen lavakarismansa taipuu isoille areenoille suurten orkesterien solistiksi yhtä lailla kuin pieniin intiimeihin tilaisuuksiin.

Mitä enemmän Aholaa oppii tuntemaan, sitä monivivahteisempi hänestä paljastuu myös ihmisenä. Hänellä on lisäksi terävä huumorintaju, jota hän mielellään viljelee vahvan ja pohjimmiltaan hyväntahtoisen ironian kera.

Tämän kirjan tekoprosessi oli varsin poikkeava. Ensinäkin vaikeudeksi nousivat etenkin työn alkuvaiheessa erittäin tiukat koronarajoitukset, jotka haittasivat ja rajoittivat tapaamisiani Jarkko Aholan kanssa. Siksi myös matkustaminen Helsingistä Tampereelle oli tavallista hankalampaa ja sopivan paikan löytäminen joskus kiven takana.

Lisäksi ensimmäiset kohtaamiseni Jarkon kanssa menivät hieman vauruneissa merkeissä. Komeaäänisen rockmiehen sisältä nostivat päätänsä introverttius ja epävarmuus siitä, onko hänen elämässään riittävästi aineksia kirjaan. Muistelut ja tarinat Jarkon elämänvaiheista eivät pulpunneetkaan pintaan heti, vaan ne soljuivat esille pieninä puroina vähä vähältä mutta lopulta sitäkin mielenkiintoisimpina.

Tapasin Jarkon useaan kertaan. Keskustelimme lisäksi moneen otteeseen puhelimesta ja muutkin viestit vaihtuivat kuumeisesti välillä yömyöhään asti. Lopulta ilmeni, että Jarkko on vahvimmillaan muisteluidensa kirjallisena ilmaisijana kuin niistä kertojana. Niinpä päädyimmekin toimintatapaan, jossa lähetin hänelle tapaamisistamme omat muistiinpanoni, joita hän sitten täydensi, korjaili ja muokkasi. Tässä yhteydessä tuli aina esille runsaasti sellaista, mikä ei ilmennyt lainkaan varsinaisten tapaamisemme aikana.

Tämä on kymmenes kirjani. Valtaosa niistä on ollut tunnettujen henkilöiden elämäntarinoita, kuten nyt kädessäsi oleva.

Valitsin tälle kirjalle muodon, jossa Jarkko on enimmälti itse äänessä ja pysyn kertojana syrjemmällä. Siksi myös kirjan nimi: *Mies ja ääni*. Muistelijana Jarkon ääni on rehellinen ja jopa ylitsevuotavan avoin.

Minulle tämän kirjan kirjoittaminen on antanut mahdollisuuden tutustua huikeaan ihmiseen. Lisäksi sain ilon perehtyä syvällisesti hänen musiikkiinsa ja löytää sieltä monia lauluja, joita en tiennyt hänen edes tehneen.

Kesällä 2021,

Tomi Lindblom



Kuva: Marek Sabogal.

1. SORMI PAKETISSA

– *Voi helvetin helvetti, ei voi olla totta!* kaikui tamperelaisen omakotitalon keittiöstä tammikuisena iltana 2021. Sakset olivat juuri livenneet Jarkko Aholan kädessä, ja niiden terä oli lävistänyt hänen oikean etusormensa nivelen.

Mitä hittoa oikein tapahtui? Ahola ajatteli katsoessaan verta valuvaa kättään. Hän yritti liikuttaa sormiaan, mutta etusormen yläosa ei taipunut lainkaan.

Ahola kietoi kämmenensä ympärille aimo annoksen talouspaperia, tilasi taksin ja suuntasi Tampereen yliopistollisen sairaalan ensiapuun.

Odottelin vuoroani, ja verenvuoto ehti sinä aikana jo lakata ja veri hyytyä. Pääsin viimein vastaanotolle, ja lääkäri alkoi tutkia kättäni. Haava oli loppujen lopuksi aika pieni, vain puolen sentin mittainen, suorastaan mitätön.

– Juu, eihän tässä mitään, lääkäri pohdiskeli. – Vaikuttaa ihan hyvältä, pikasen vaan turvonnut, hän jatkoi ja passitti Aholan kotiin.

Turvotus ei kuitenkaan laskenut, eikä etusormen ylänivel vielääkään alkanut toimia. Ei tämä kyllä normaalia ole, Ahola mietti aavistellen pahinta ja otti uudelleen yhteyttä sairaalaan parin päivän kuluttua.

Pääsin onneksi tarkempiin tutkimuksiin. Siellä lääkäri totesi, että etusormesta on jänne poikki. Tarkemmin sanottuna etusormen syvempi

jänne jännetupen sisältä. Siihen ei auttaisi kuin leikkaus ja sellaiseen viikon kuluttua pääsinkin. Sormi avattiin sik-sak-tyyliin, janteen päät yhdistettiin, ja käsi pantiin pakettiin. Muutaman päivän päästä käteen laitettiin muovinen tuki, jotta ranne pysyisi koko ajan samassa asennossa.

”Hauskintahan” kaikessa oli se, että en saanut tehdä leikkauksen jälkeen käytännössä mitään oikealla kädelläni. En saanut urheilla tai rehtiä, jotta en hikoilisi. En saanut käyttää voimaa kuuteen viikkoon. Jos olisin epähuomiossa taivuttanut rannetta ulospäin tai puristanut jotain voimakkaasti, olisi jänne saattanut katketa.

Helmikuun lopulla sain kädestä miltei kyynärvarteen asti ulottuneen tuen pois ja aloitin käden käytön hitaasti. Melkein heti leikkauksen jälkeen oli alkanut yhäkin jatkuva kolmen eri liikkeen varovainen jumppa, jotta jänne ei arpeutuisi jäykäksi.

Aluksi minulle kerrottiin, että paraneminen kestäisi kolme kuukautta, mutta kun tuki otettiin pois, sain kuulla, että saattaisi mennä jopa vuosi ennen kuin käsi on entisellään! Soitan siis kitaraa vanhaan malliin ehkä vasta syksyllä 2021 tai keväällä 2022, jos silloinkaan.

Onni onnettomuudessa oli se, että Aholan turma sattui samaan aikaan, kun keikkailu oli muutoinkin seisahduksissa. Keväällä 2021 koronarajoitukset olivat vielä täysimittaisesti päällä, eikä konsertteja saanut järjestää. Keikkatauon lisäksi tuli siis vielä ylimääräinen ahdistus, kun kitaraa ei saanut lääkärin määräyksestä soittaa edes itseksensä.

Ai että, kun pääsisi soittamaan ja saisi tämän käden kuntoon. Menetyksen hetkillä viimeistään ymmärtää, mitä kaikkea hyvää minulla on ollut.

Nyt kun en ole päässyt keikkailemaan juuri lainkaan yli vuoteen – kiitos koronan – on harjoittelun tärkeys korostunut. Olin juuri ennen tapaturmaa tosissani ajatellut, että minun pitää kehittyä muusikkona, alkaa soittaa enemmän ja parantaa kitaransoittotaitojani. Vaan toisin kävi.





2. KAHDEN PAIKKAKUNNAN POIKA

Rokkikitara ei Suomessa juurikaan soinnut Jarkko Aholan syntyessä kesällä 1977. Myöskään suomenkielisestä hevimusiikista ei ollut tietoaakaan, sillä Suomi tanssi tuolloin Boney M -yhtyeen tahtiin. *Ma Baker* ja *Love For Sale* soivat diskoissa, jotka olivat juurtuneet tänne Pohjolan perukoille muutamaa vuotta aiemmin. Boney M piti myytyjen älppäreiden ykkössijaa, ja sinkkulistalla jatkoi menestystään Armin & Dannyn *Tahdon olla sulle helä.* Samaan aikaan *Jätkän humppa*, *Lintu ja lapsi* ja *Keskiyön aikaan* soivat tiuhaan baarien ja kahviloiden jukebokseissa.

Suomi-iskelmän ja kansainvälisen diskon jyllätessä alkoivat meillä päätäntään nostaa uuden aallon yhtyeiksi kutsutut Pelle Miljoona ja Eppu Normaali. Nuorisomusiikissa oli käynnistymässä murros, jonka jäljet näkyisivät laajemmin kuitenkin vasta seuraavalle vuosikymmenelle tultaessa.

Kaiken tämän keskelle syntyi Toijalan pikkukunnassa 24. elokuuta 1977 Aholan perheen toinen lapsi – poika – joka sai nimekseen Jarkko Kalevi. Tai eihän Toijala tuolloin enää mikään peräkylä ollut, vaan saman vuoden alussa kauppalasta kaupungiksi muuttunut kasvuhakuinen keskittymä.

Asuimme Toijalan Pappilassa vuokralla omakotitalossa. Se oli sellainen pieni talo, jossa oli keittiö, olohuone ja kaksi makuuhuonetta. Paljoa en tuosta muuta muista kuin kirkkaanpunaiset kaakelilaatat keittiön seinällä.



Vuonna 2001 Ahola teki *Hold*-nimisen demon, jonka promokuvat otettiin hänen Toijalan asuintalonsa tyhjässä kerhuhuoneessa. Kuva: Ville Sielunahjo.

Olin 3–4-vuotias pojannaskali ja juoksin taloa ympäri varmaan joka ikinen kesäpäivä. Jalassani oli kumisaappaat ja olalla postilaukku. "Minusta tulee Martti Vainio!" kailotin juostessani.

Pihallamme kaikui kymmenet kerrat tuttu huuto: "Jarkkoo, syömään! Jarkkoo, syömään". Yhden kerran en kuitenkaan vastannut äidilleni, ja hän jo hieman hätääntyi ja lähti etsimään ja huhuilemaan minua.

Äiti kävi tutkimassa kaikki paikat pihasaunaa myöten. Kävi läpi naapuritkin, mutta minua ei missään näkynyt. Hän oli jo aivan kauhuissaan, kunnes huomasi, että olin istuskellut koko ajan lapioni kanssa kotitalon rappusten alla.

"Miksi et vastannut huutooni?" äiti kysyi.

Minä siihen vaan asiallisesti, että "täällähän minä olen koko ajan ollut, näin äidin koko ajan".

Omakotitalo sai jäädä, kun perhe muutti isompaan asuntoon, Myllyrinteen kerrostaloon Toijalassa. Aholan vanhemmat toimivat siellä päivätyönsä ohella talonmiehinä.

Yhden kerran kävin isän kanssa katsomassa putkirikkoa, josta oli tullut ilmoitus. Rapussa oli totaalisen karmea haju. Viemäriputki oli jotenkin hajonnut ja kaikki moska oli tullut seinä läpi käytävälle. Siellä oli sitä itteään, kusta ja paskaa kaikkialla! Näky oli kuin jostain kauhuleffasta, jossa pimeään voimat pyrkivät tulemaan seinien läpi.

Muistan myös kerrostalomme kerhuhuoneen, jossa oli koronapöytä. Pelin yläpuolella oleva katto oli täynnä kengänjalkia, kun talon nuoret olivat



24.8.1977 syntynyt poikalapsi ristittiin Jarkko Kalevi Aholaksi. Carita-isosisko ylpeiden vanhempien edessä. Kuva: Jarkko Aholan kotialbumi.



Viisivuotias Jarkko isosiskonsa Caritan ja pikkusiskonsa Marjon kanssa. Kuva: Jarkko Aholan koti-albumi.

laittaneet kengät koronakepin päähän ja sohineet niillä kattoa. Pikkupojan mielteni kiehtoi, kuinka joku oli pystynyt kävelemään pää alaspäin katossa. Se oli jotenkin maagista ja vähän pelottavaakin. Kuka tuohon pystyy? mietin ihmeissäni.

Kerhuhuone tuli Jarkolle muutoinkin tutuksi, sillä lapsilla oli tapana leikkiä siellä. Kaiken vauhdikkaan touhun keskellä Jarkko löi päänsä lämpöpatterin terävään kulmaan ja sai aivotärähdyksen. Samana vuonna Ahola kaatui talon pihalla potkukelkalla ja seurauksena oli jälleen aivotärähdyks.

Taisin olla aika meneväinen kaveri tuolloin 4–5-vuotiaana, sillä pienet tapaturmat eivät minua hidastaneet. Yhden kerran lähdin aivan yllättäen juoksemaan autotien poikki, kun näin kaverini tien toisella puolella. En huomannut oikealta tulevaa autoa, joka ajoi suoraan päälleni. Lensin konepelliltä maahan, ja nilkkani murtui auton renkaan rullatessa sen yli. Sain samalla jo kolmannen aivotärähdykseni.

Joskus olen miettinyt, että onkohan huono muistini peruja näiltä rajuilta ajoilta! Ja vaikka äitini ylisuojelevuus harmitti myöhempinä vuosina, taisin olla ihan itse aiheuttamassa huolta aika vauhdikkaalla toiminnallani.

Nilkkani kipsattiin sairaalassa, ja äiti kysyi, olisiko jotain, mitä hän voisi tuoda minulle, kun jouduin olemaan siellä pari yötä. ”Tuo minulle valkoisia ruusuja”, pyysin äidiltä ääni väristen. En tiedä, mistä moinen pyyntö kumpusi. Ehkä draamantajuni alkoi heräillä kaiken kokemani jälkeen.

Kerran Jarkko Aholan käsi kipsattin myös, kun hän pikkupoikana leikki kotona siskonsa kanssa äitiä ja isää. ”Äiti” sitten jossain vaiheessa suuttui ”isälle”, ja sisko tönäisi leikin tuoksinassa Aholan alas sohvalta niin, että tämän ranne murtui.

Pienen pojat päivät täyttyivät leikeistä ja puuhailuista niin kotona kuin ulkona.

Muistan kuinka ajoin polkupyörällä kerrostaloamme ympäri ja lauleskelin Mika Sundqvistin laulun sanoin: ”Moottoripyörä on moottoripyörä, skootteri on lälläripyörä”. Mistä lie olin tuonkin mieleeni painanut... ”Namusia naisia katsastan” oli kuitenkin jo tuolloin siistin kuuloinen heitto. Ehkä vanhempien naurut saivat minut painottamaan tuota lausetta eritoten.

Luonnonilmiöt kiehtoivat mieltäni, kuten varmasti jokaista pikkunaskalia. Olin innoissani esimerkiksi ukkosesta ja juoksin monta kertaa ulkona salamoivan taivaan alla, vaikka äitini ei siitä pitänytkään. Kuten arvata saattaa, vei kaikesta voiton ukkosen ääni. Mahtava soundi!

Yksi päällepäin varsin banaalin oloinen muisto on hetki isäni kanssa, kun olimme pudottelemassa kerrostalon parvekkeelta alas Mikki Hiirtä, jolla oli laskuvarjo selässään. Juoksin alas, takaisin ylös ja toistin saman yhä uudestaan. Tuo ohikiitävä Mikki-hetki kumpuaa yhä vieläkin usein mieleeni. Päällimmäinen tunne siitä on aina suru. En osaa sanoa, miksi tuo muisto ja tunne yhdistyvät niin vahvasti, koska olihan tuo touhuilu myös mukavaa.

Jotenkin minussa on asunut surumielisyys jo pienestä pitäen. Se on sellaista määrittelemätöntä melankoliaa, josta musiikinikin usein kumpuaa.



Jarkko oli pikkupoikana vilkas menemään, ja rannekin murtui "isä ja äiti" -leikin seurauksena isosiskon kanssa. Kuva: Jarkko Aholan kotialbumi.

Aholan molemmat vanhemmat ovat lähtöisin suurperheestä. Isällä oli neljä sisarusta ja äidillä kahdeksan. Isä ja äiti olivat syntyneet sodanjälkeisen jälleenrakentamisajan Suomeen, jossa maaseudun työläisperheissä elettiin enimmäkseen tavallista elämää. Tehtiin töitä, synnytettiin lapsia ja nautittiin niistä vähistä iloista, joita kohdalle sattui.

Me olimme tavallinen työläisperhe: isä, äiti ja minä sekä iso- ja pikkusisko. Normaalia elämää elimme siinä missä muutkin Toijalan ja Viialan tehdastyöläisten perheet.

Äitini oli nahkatehtaalla ja isäni vaneritehtaalla. Heidän työhistoriaansa kuului kaikenlaista muutakin, mutta lopulta he asettuivat näihin Viialan kahteen isoon tehtaaseen.

Kävin muutaman kerran tehtaissa vierailulla ja sain huomata, että työolot olivat aika kurjat. Se oli sellaista menneen ajan teollistumisen meininkiä. Samalla sain itselleni vahvan kimmokkeen tavoitella omassa elämässäni aivan muunlaista tulevaisuutta.

Arkisen aherruksen keskellä perheemme oli varsin tasa-arvoinen. Sain kasvaa perheessä, jossa ei ollut erikseen naisten tai miesten hommia. Myöhemmin olen saanut kuitenkin huomata, kuinka miehet ja naiset vielä tänäkin päivänä kokevat omat roolinsa yllättävän vahvasti.

Kaiken kaikkiaan meillä oli ihan lämminhenkinen koti, jossa arvostettiin kovaa työtä ja rehtiyttä. Samaan aikaan ilmassa oli kuitenkin

hämäläiseen tapaan suoruutta ja vakavuutta, ja välillä oli aistittavissa sellaista juroa Täällä Pohjantähden alla -tunnelmaa.

Vanhemmillani riitti haasteita viisihenkisen porukan elättämisessä, ja heidän pienet palkkansa toivat suuriin hankintoihin omat rajoitteensa. Meillä ei ollut esimerkiksi autoa, joten emme käyneet koskaan missään pidemmällä. Jos jonnekin piti päästä, rassasi äiti usein sukulaisten hermoja pyytelemällä kyytiä milloin minnekin.

Visiitti Tampereen Särkänniemeen saattoi olla kesän kohokohta. Pienenä jouduin useasti toteamaan, että maailma kaikinensa on aika epäreilu paikka.

Persaukisuus aiheutti joskus aikamoista harmitusta ja alemmuudentunnetta. Jopa pieni lapsi ymmärsi hyvin nopeasti, mitä tarkoittaa, kun ei ole rahaa ostaa kaikenlaista. Toisaalta sitten taas oppi arvostamaan synttäreitä ja jouluja, kun oli tiedossa jotain mukavaa.

Aholan vanhemmat eivät olleet erityisen musikaalisia. Sitäkin suurempi intohimo heillä oli kuitenkin musiikkiin ylipäätään.

Äiti piti kotimme äänitilaa hallussaan, kun hän lauloi kotitöiden ohessa radion mukana. Kotimme levysoitin oli puolestaan isällä vilkkaassa käytössä – perjantai-iltaisain raskaan työviikon jälkeen vähän liiankin vilkkaassa, kun volyymit pauhasivat täysillä pienessä asunnossamme. Tätä kaikkea hän tehosti vahvalla eläytymisellään ja hakkaamalla nyrkillä rytmiä keittiön pöytään. Kieltämättä tuo osuus oli joskus vähän rassaavaa pienemmän ihmisen näkökulmasta.

Kaiken kaikkiaan musiikin läsnäolo kotonamme kuitenkin vaikutti varmasti siihen, että musiikki oli minulle kouluikäisestä asti todella tärkeää.